

seende kunne være forskellige, og der er mange Lande, hvor man har en summarisk og let Form i saa Henseende. Det have vi ikke; for os gives der ikke nogen anden Vej end at anlægge Sag her og saa faa Dom; men ved denne Domfældelse vil det jo være Princippet, at man lægger den fremmede Rets Dom til Grund, naar den fremmede Dom ikke er gaaet ud over, hvad vor Ret anerkender som Grænse for dens Competence, og da, som sagt, Konventionen ikke forlanger noget bestemt med Hensyn til den Form, hvorunder Eksekutionskraften skal meddeles, er der ikke i Artikel 12 noget, som ikke stemmer med den allerede gældende Ret. Heller ikke kan der være nogen Betænkkelighed ved den Bestemmelse, som indeholdes i samme Artikel, nemlig den, at den udenlandske Dom skal kunne eksekveres her for Procesomkostningernes Vedkommende; thi da den hele Regel kun gælder over for en Sagsøger eller en Interveniens, vil det altid være et Tilfælde, hvor vi maa erkende, at den fremmede Domstol har været fuldstændig kompetent; det er noget, som aldrig vil kunne bestrides fra nogen Side, at den, der optræder som Sagsøger eller Interveniens ved en fremmed Domstol, altsaa undergiver sig dens Kendelse, ogsaa maa finde sig i, at den fremmede Domstol tager Bestemmelse om Procesomkostningerne i Sagen. Det er altsaa ogsaa en Regel, som ikke i nogen Maade vil komme i Strid med de her gældende Bestemmelser. Derfor er det med Hensyn til Litr. a. og c. ikke nødvendigt at tilvejebringe ny Lovbestemmelser. Regeringen vil kunne tiltræde Haager-Konventionen blot i Henhold til den bestaaende Ret, uden at der behøves ny Hjemmel i saa Henseende.

Derimod stiller Sagen sig anderledes med Hensyn til de Forhold, som omhandles under Litr. b. og e. i Konventionen. Hvad Litr. e. angaar, skal jeg ikke her videre omhandle det, da det der berørte Forhold vil komme for under næste Sag paa Dagsordenen, men kun gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Litr. b., som jo altsaa er det, Lovforslaget beskæftiger sig med, idet det søger at tilvejebringe en Hjemmel for Regeringen til at kunne tiltræde Haagerkonventionen og saa naturligvis bagefter baade faa de Rettigheder, som den hjemler, og tillige ogsaa kunne opfylde de Forpligtelser, den paalægger. Det første er jo en Fordel for danske Undersaatter, og allerede af den Grund maa en Lov som denne siges at være ønskelig. Efter de bestaaende Regler er det nemlig saaledes, at naar en

Dansk ønsker processuelle Bevishandlinger eller andet deslige optagne i Udlandet til Brug under en Proces, han fører her, kan han ikke forlange eller opnaa, at Domstolene i saa Henseende sætte sig i Bevægelse med nogen Rekvisition til de udenlandske Domstole. Det kan han efter den bestaaende processuelle Lovgivning her i Landet ikke; en saadan Begæring er Retten nu hverken berettiget eller forpligtet til at tage Hensyn til. Men derved kan der i mange Tilfælde beredes en dansk Part store Vanskeligheder, idet der ikke er saa faa udenlandske Stater, hvor man ikke indlader sig paa at foretage de omhandlede processuelle Handlinger, naar der ikke derom foreligger Begæring fra en Ret. I et enkelt Land, Tyskland, er man gaaet ind paa at optage disse processuelle Handlinger, naar det forlanges fra Justitsministeriet, skønt dette jo ikke er nogen Ret; men man er gaaet ind derpaa efter ikke saa faa Vanskeligheder. Der gives Stater, hvor Lovgivningen ikke tillader det, og hvor det altsaa, for at man skal kunne føre Vidner eller skaffe lignende Beviser frem ved udenlandske Domstole, er nødvendigt, at der tilvejebringes en Rekvisition fra en dansk Ret, og det er dette, som Lovforslaget gaar ud paa at gøre muligt, idet det giver nærmere Regler for, hvorledes en saadan Rekvisition fra en dansk Ret kan rettes til en udenlandsk Domstol, og hvilke nærmere Betingelser der i denne Henseende skulle opfyldes.

Selve Lovforslagets Indhold giver efter min Mening ikke Anledning til mange Bemærkninger. Jeg tror ikke, at Lovforslaget kan være synderlig anderledes, end det er. Det er nemlig givet, at det maa være afpasset efter Øjemedet, og maa være saaledes, som nødvendigt er i Henhold til Konventionen, og saaledes, at man kan opnaa sit Øjemed ved Henvendelse til de fremmede Domstole. Jeg skal saaledes blot bemærke, at, for saa vidt, det i § 2 forudsættes, at Spørgsmaalet skal behandles kontradiktorisk, er det noget, der kræves af vor Rets Grundsætninger, men naturligvis et Punkt, som man i Udlandet ikke bryder sig noget videre om, naar Begæringen i øvrigt fremkommer fra en dansk Domstol. Vil man imidlertid bringe over gældende Proces's Grundsætninger til Anvendelse paa dette Omraade, bør det ske paa den Maade, Lovforslaget foreslaar, nemlig saaledes, at denne Begæring fremsættes i et Retsmøde eller ved anden Lejlighed, hvor Modparten tilkaldes, idet han maa have Lov til at gøre sine Indsigelser